

צעיר לנצח

נכתב ע"י שלי ועקינין, אחות של [מאיר\(שלמה\) ליקסנברג הי"ד](#)

ושבו ועוד שנה,
הערפל החודר דרך סדקים נסתרים שכבר חשבתי שנתאחו.
ופתאום
ממש בהפתעה כל פעם מחדש, ובלי להבין למה? באמת?
ההרגשה הזאת
של כבדות הנשמה, של מטען חורג הרובץ ומושך מטה מטה,
נאחזת בענפי זיזי השמחה, האופטימיות, העין הטובה
שכיסיתי עצמי בהם,
שהתעטפתי וחיממתי וריפדתי את נשמת.
הכאב והדמעות החונקות את הגרון, מציפות ועולות מעלה מעלה ורוצות לצאת דרך נתיבי
העין
זו שלמדה לראות את הטוב
וממשיכה
כאב הגעגוע,

דרך ילדי למדתי את נקודות שגיאותי הילדיות,
ואין אל מי לבוא ולחבק סליחה, קבלה, חרטה, אהבה.

לקנא בך, שאתה בשיא פריחתך לפני ההתנבלות, לפני ההתייבשות, לפני השינויים המאתגרים,
ולהתבייש
כן להתבייש
על הזכות שניתנה לי ואני מקנאה,
הזכות לראות את ילדיך גדלים,
את ילדי מתבגרים והופכים אנשים, נשים וטף, משפחה.

"שתשאר צעיר לנצח" שר השיר, ואני חס וחלילה, אתה נשאת צעיר לנצח,
בלי "האכץ והקררץ"
בלי בלייה עם חיוך קפוא.

והרגעים השמחים שלנו יחד מצפים
הריקוד הפרוע בסלון הבית לצלילי מוסיקה בקולי קולות,
החיבוק, כן אותו חיבוק נשכח,
המחלות יחד, שפשוט פשטנו על מיני מקומות,
המשחקים המשותפים כל שבת במרפסת הקטנטונת לא להעיר את אבא ואמא,
הכל מציף וזורם דרך כל הנקיקים של הזיכרון
מציף את העיניים המשקיפות דרך המראה לפנים הנשמה.

זהו שיר כאב הנשפך מהמיית הלב,
ממעין הגעגוע והפיספוס.
אני שוהה בו כרגע
ויודעת
שבסוף יוצאים מהבריכה ורואים את ברכת ה' ומתעטפים בחום הגעגוע והאהבה
ובעיקר
באמונה השולחת ענפים וזיזים
בהם נוכל לטפס ולהגיע למקור האור והאוויר לנשימה.
ל "נשמת כל חי תברך ופי יגיד תהילתך..."